

Sygn. akt II KK 413/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Błuś (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

SSN Józef Szewczyk

Protokolant Marta Brylińska

w sprawie **E. G. i M. A.**

skazanych na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu - w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 5 grudnia 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego,
od wyroku Sądu Rejonowego w P.

z dnia 21 marca 2016 r.,

- uchyla zaskarżony wyrok przyjmując, że czyn stanowi wykroczenie określone w art. 119 § 1 k.w. i umarza postępowanie na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w., ze względu na przedawnienie karalności;

- kosztami sądowymi postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 23 listopada 2015 r. Prokurator Rejonowy w P. skierował do Sądu Rejonowego wniosek o wydanie wyroku bez przeprowadzenia rozprawy w trybie

art. 335 § 1 k.p.k., przeciwko E. G. i M. A. oskarżonym o to, że w dniu 20 października 2015 r. w P. w markecie Media Markt, działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia dwóch sztuk telefonów komórkowych marki Samsung GTS5611 o łącznej wartości 438 zł na szkodę Media Markt spółka komandytowa, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. (k. 69).

Prokurator wniósł o wymierzenie uzgodnionych z oskarżonymi kar:

- E. G., przy zastosowaniu art. 37a k.k., kary 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 zł,
 - M. A., przy zastosowaniu art. 37a k.k., kary 3 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym,
- oraz zasądzenie od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu.

Na posiedzeniu w dniu 21 marca 2016 r. Sąd Rejonowy wydał wyrok, którym uwzględnił uzgodniony wniosek (k. 84).

Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się w pierwszej instancji w dniu 6 kwietnia 2016 r. (k. 89).

Kasację od tego wyroku, na korzyść skazanych, wywiódł Prokurator Generalny, zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego i materialnego, a mianowicie art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na niezasadnym uwzględnieniu wniosku prokuratora o skazanie E. G. i M. A. bez przeprowadzenia rozprawy i wydanie na posiedzeniu w dniu 21 marca 2016 r. zgodnego z wnioskiem wyroku skazującego ich za czyn z art. 278 § 1 k.k. popełniony w dniu 20 października 2015 r., gdzie wartość skradzionego mienia wynosiła łącznie 438 zł, tj. z rażąco obrazą przepisu prawa materialnego – art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., gdyż w dacie orzekania przez Sąd w niniejszej sprawie zachowanie E. G. i M. A. wyczerpywało znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., bowiem w związku z art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) wartość mienia będącego przedmiotem kradzieży nie przekraczała $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2016 r.”.

Autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w całości i umorzenie postępowania

na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w., ze względu na przedawnienie karalności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego, z uwagi na swoją oczywistą zasadność, podlegała uwzględnieniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, sąd, do którego oskarżyciel publiczny kieruje wniosek w trybie art. 335 § 1 k.p.k., z uwagi na treść art. 343 § 7 k.p.k., zobowiązany jest do szczegółowej tak formalnej, jak i merytorycznej kontroli tego pisma procesowego. W ramach tej kontroli konieczne jest sprawdzenie, czy przedłożone przez prokuratora propozycje pozostają w zgodzie z uprzednimi ustaleniami stron, a także czy nie pozostają w sprzeczności z obowiązującymi przepisami prawa materialnego i procesowego. Niezgodność wniosku z treścią tych norm, a przez to jego wadliwość, skutkuje niemożliwością jego uwzględnienia, co rodzi konieczność postąpienia po myśli art. 343 § 7 k.p.k., chyba, że w toku posiedzenia, za zgodą oskarżonego (art. 343 § 3 k.p.k.) zostanie dokonana stosowna modyfikacja wniosku, konwalidująca nieprawidłowości, która będzie czyniła zadość kryteriom z art. 335 § 1 k.p.k. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 września 2012 r., IV KK 163/12, nr Lex 1226727, z dnia 8 lutego 2017 r., III KK 364/16, Lex nr 2238690).

Takiej weryfikacji wniosku prokuratora Sąd Rejonowy nie zastosował, błędnie akceptując zawartą w nim propozycję orzeczenia wobec oskarżonych. Jak słusznie zauważono w uzasadnieniu kasacji, w realiach rozważanej sprawy nie było podstaw do uwzględnienia wniosku prokuratora, ponieważ pozostawał on w sprzeczności z obowiązującym prawem materialnym. Zgodnie z art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247) przepis art. 119 § 1 k.w. przewiduje, że kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2015 r. w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę w roku 2016 (Dz. U. z 2015 r., poz. 1385) wynika, że od dnia 1 stycznia 2016 r. wysokość minimalnego wynagrodzenia ustalono na kwotę 1850 zł, co oznacza, że $\frac{1}{4}$ tej kwoty

wynosi 462,50 zł. Przy orzekaniu w sprawach o czyny przeciwko mieniu, wobec których kryterium uznania takiego zachowania za przestępstwo lub wykroczenie stanowi określony w Kodeksie wykroczeń wskaźnik minimalnego wynagrodzenia za pracę, należy mieć na uwadze minimalne wynagrodzenie z daty orzekania w przedmiocie odpowiedzialności karnej za taki czyn, a nie z daty jego popełnienia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2015 r., II KK 209/15, OSNKW 2015, z. 11, poz. 94 i z dnia 9 lutego 2016 r., IV KK 413/15, LEX nr 19737990). Kierując się powyższym należy stwierdzić, że przypisanie oskarżonym odpowiedzialności za czyn z 20 października 2015 r., polegający na zaborze w celu przywłaszczenia dwóch sztuk telefonów komórkowych o łącznej wartości 438 zł, przy uznaniu tego czynu za przestępstwo, istotnie dotknięte było obrazą prawa materialnego, bowiem zachowanie oskarżonych wyczerpywało jedynie znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w.

Na aprobatę zasługuje także, zawarty w kasacji, wniosek o umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w., ponieważ w sprawie rzeczywiście upłynął już okres 2 lat od jego wszczęcia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

kc